

På daværende tidspunkt var vores forslag, at man skulle aftrappe lejeværdien over fem år. Da blev vi på daværende tidspunkt mødt i Folketingssalen af bl.a. partiet Venstre, som ville have lejeværdien aftrappet over to år. Venstre havde fremsat et beslutningsforslag om det. Det var hr. Brixtofte, der var ordfører.

Ikke fordi vi følte os kaldet til en eller anden konkurrence om, hvem der kunne afvikle lejeværdien over den kortest mulige tid, men vi fandt jo alligevel, at vi havde brug for over for vælgerne at give et klart signal om, hvilke forventninger man kunne gøre sig i det omfang, at der skabes et politisk flertal for det efter næste folketingsvalg.

Og derfor gjorde vi det – i stedet for blot at genfremsætte forslaget om, at det skulle være på fem år – at vi faktisk fulgte anbefalingen fra hr. Brixtofte og fra Venstre gående ud på, at man i stedet satte det til to år.

Så er det rigtigt, som det har været nævnt, at der i mellemtiden har været en forespørgselsdebat i Folketinget, hvor vi var med på endagsordenen, der sagde fire år. Men ét er at fremsætte dagsordener, som det hed dengang i Folketinget, noget andet er det konkrete lovforslag. Og her føler vi fra Fremskridtspartiets side en forpligtelse til ikke bare at komme med meldingerne sådan mere luftigt, men at der også skal være konkrete lovforslag bag de politiske synspunkter, vi har, og de skal være grundige og velargumenterede.

Så over til ministeren, som med skiftende tonefald både kaldte det økonomisk uansvarligt og mente, at det faktisk er sådan, at lejeværdien er en særlig retfærdig skat. Jeg skulle hilse og sige fra dem, som betaler skatten, at de ikke synes, at den er spor retfærdig, for lejeværdiskatten er en skat, som man ikke selv har ret stor indflydelse på.

De værdistigninger, der har fundet sted i de senere år, og som flere ordførere har været inde på, har jo altså også udløst ganske betydelige stigninger i den offentlige ejendomsvurdering, og det betyder, at man kan være i den situation, at selv om man ikke handler hus, selv om man ikke er ude at deltage i forbrugsfesten, selv om man ikke med finansministerens ord er med til at ødelægge betalingsbalancen og det store bilde, og selv om man bare bliver boende i sit hus og ikke foretager sig noget som helst andet end at blive boende i det hus, vil dels den 20. almindelige vurdering og dels reguleringen pr. 1. januar 1997 og den regulering, der kommer

igen pr. 1. januar 1998, udløse stigende offentlige ejendomsvurderinger og dermed også stigende ejendomsskat, herunder stigende lejeværdi.

Det vil sige, at de mennesker, som vælger at lade være med at skifte bolig, men bliver boende, skal betale mere i skat af nogle penge, som de ikke har og ikke kan bruge, medmindre de går ud og gør det, som vil være uklogt, nemlig optager større lån i deres ejendom.

Så er det selvfølgelig rigtigt, at der er nogle, der er i den situation, at de har handlet hus. De har solgt et hus og måske høstet en værdistigning. Men når de mennesker skal hen og købe en ny bolig, har markedspriserne altså generelt hævet sig. Det vil sige, at de penge, som folk har fået ved at sælge et hus eller en ejerlejlighed, er blevet bundet i en ny bolig, fordi man har skullet købe et andet sted at bo.

Jeg skal ikke afvise, at der er nogle mennesker, der sidder og lægger sådan et livslangt spekulationsregnskab på bordet og sælger fast ejendom, når priserne er høje, og flytter i en lejlighed og bliver boende dér, indtil markedet falder igen, og nærmest betragter deres ejendom som en aktie, man handler. Men min vurdering er, at det ikke er ret mange mennesker, der betragter deres ejendom på den måde.

Langt de fleste mennesker betragter deres ejendom som en bolig, et sted, hvor de ønsker at være i mange år, og som de oftest kun sælger, hvis de for eksempel skifter arbejde eller overgår til pensionisttilværelsen og ikke har brug for så meget plads.

Så vi kan ikke deltage i det synspunkt, at folk har opført sig specielt uansvarligt. Oven i købet er det sådan, at en del af den værdistigning, der har fundet sted på ejendomsmarkedet i de senere år, er en værdistigning, som regeringen udløste i 1993. Man ændrede på belåningsreglerne, man forlængede belåningstiderne fra 20 til 30 år, man havde en situation, hvor markedsrenten faldt betydeligt for realkreditbelåning, og man lempede i det hele taget mulighederne for belåning.

Det var selvfølgelig med til at give folk en øget adgang til at belåne deres hus. De kunne konvertere de gamle lån til nye, lavt forrentede lån og på den måde frigive kapital. Men det var faktisk også det, som den daværende regering bad befolkningen om at gøre. Økonomiministeren sagde på daværende tidspunkt, og jeg citerer næsten ordret: Vi har mulighed for at bruge lidt af betalingsbalancen.